

hvad man kan kalde et Flertalstyranni, Lalmajestæt, det brutale Tal og deslige. Det er denne Befolkning og denne Befolknings Repræsentanter, som nu, da der kommer et bestedent Forslag om at give Mindretallet en lille Del af den Ret, som tilkommer dette, reiser en uforsonlig Modstand mod dette Lovforslag. Saaledes er jo i Virkeligheden Stillingen. Det gaar Forslaget ud paa, og derfra kommer Modstanden. Forslaget gaar ikke ud paa at forurette Flertallet paa nogen som helst Maade, tværtimod. Det anerkjendes, at Flertallet har den fulde Ret til at regjere over sig selv og over Mindretallet med. Det anerkjendes fremdeles, at Flertallet skal afgjøre Sagerne saaledes, som det har Magt til, d. v. s. saaledes som det vil. Nei, det Eneste Forslaget forlanger for Mindretallet er, at det ikke skal staa helt udenfor, men faae Lov til at komme med, til at kunne anføre sine Grunde og faae Udgang til ad Overbevisningens Vej at søge at vinde Flertallet for det, der er rigtigt. Men her i Kjøbenhavn negter man det. Jeg kunde tænke mig, at man vilde sige, at i det politiske Liv er Forholdet Et, her i Kjøbenhavn derimod et Andet. Det, som vi havde i det politiske Liv, opgive vi her i Kjøbenhavn, fordi Sagen her er en anden. Ja, ganske vist, Sagen er jo ogsaa en anden, thi i det politiske Liv, naar vi tale om Valgene til Folkethinget, ere de Herrer i Mindretal, derimod naar vi komme til Kjøbenhavn, have de der en Dase, hvor de ere Flertallet, hvor de ere for dem selv. Altsaa de Grundsetninger, der gjælde, hvor de Herrer ere i Mindretal — ganske de modsatte Grundsetninger gjælde, hvor de Herrer ere i Flertal. Det er det, der gjør, at Sagen her i Kjøbenhavn er en anden. Om denne nu vil være i alle Maader tilfredsstillende for de Herrer Valgere, for det Publikum, de repræsentere, skalde andre mig noget; men det kan jo være, at de have undergaaet en saadan Uddannelse her i Kjøbenhavn, at de ere rede til at følge deres Repræsentanter ogsaa heri, thi det er ganske sandt, at der er nogen Banfælighed med Hensyn til dette Princip om de variable Grundsetninger. Det kan lade sig gjøre, naar de komme i kronologisk Orden, den ene efter den anden, saa kan man følge dem og forstaa det, thi naar de ærede Medlemmer iaar have andre Grundsetninger end ifjor, ligger det i, at der er foregaaet en Udvikling i Visdom og høiere Erkjendelse, men naar de ere samtidige, naar det Mudsatte skal gjælde i samme Dieblis, er det vanskelige. Men maaste de Herrer ville have Gode til at overvinde ogsaa denne Banfælighed, de have jo her i Kjøbenhavn haft Held til at overvinde alle mulige Banfæligheder i Retning af det Princip, jeg tillod mig at kalde „de variable Grundsetningers Princip“. Nu vil man imidlertid paastaa, at der ikke her i Kjøbenhavn er nogen som helst Krang til en saadan Forandring. Det, siger det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Sad) er en aldeles afgjørende Grund. Der er ikke Spor af Misforntielse her i Kjøbenhavn med det Bestaaende. Naar ja, man kan jo gjøre sine Erfaringer paa forskellige Omraader og derfor faae et forskjelligt Udfald. Jeg har, skjøndt jeg ogsaa har levet her i Kjøbenhavn i nogle Aar, ikke været saa heldig at træffe noget Menneſte, der var fornøjet med den Kjøbenhavnste Kommunalbestyrelse. Jeg vil imidlertid sige, at selv om det var saa, at der ingen Misforntielse kom til Orde her i Kjøbenhavn, kunde det jo være, fordi de Herrer have bragt det saavidt, at Folk ikke engang gad være misforntiede, at der hvilede en suldstændig dødeligende Tilstand over det offentlige Liv her i Kjøbenhavn, som gjorde, at Folk ikke engang længere gad være misforntiede. Imidlertid skal man dog ikke af de Grunde, det ærede Medlem ansøgte, slutte, at der ingen Misforntielse er. Han sagde, at man hørte ingen Misforntielse fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og heller ikke i den Kjøbenhavnste Presse. Ja, det er jo ikke saa underligt, at saa er, thi dette Forslag er jo rettet mod det Flertal, der besætter den Kjøbenhavnste Kommunalbestyrelse, følgerig ogsaa mod denne. Det er rettet mod den Presse, som giver Valgerne Anvisning paa at vælge de Herrer, der nu sidde der, men at de selv skalde være misforntiede med sig selv, er virkelig for meget forlangt. Derfor vilde vi vente til Folk komme saavidt, at de selv erkjende, at de ikke længere ere stiftede til at indtage den Stilling, som de efter vor Mening med Urette indtage, komme vi til at vente længe. Nei, skalde man spørge Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, hvad den mente om en Forandring i de nuværende Forhold, hvilke Ulemper den havde fornøjet, kunde vi være sikre paa, hvad den vil svare. Den vil naturligvis svare: Vi have ikke følt Spor af Ulemper ved den nuværende Tilstand, vi have det højest behageligt og bekvemt; Vi sidde her som i en Familie, føre Debatter, som der ikke er det mindste Ondt i, vi ere enige om Alting; her er ikke Tale om nogen Splittelse i Partier, vi kjende hinanden, vi ere knyttede til hinanden ved Slægtskabs og Svogerskabs hellige Baaend, ved gjenfædige Tjenestens aldrig svigtende Lov. Det vil de naturligvis sige: Der er ikke nogen som helst Ulempe, men de ville naturligvis tilføje, at det vilde være i høi Grad uhyggeligt at faae Uvedkommende ind i dette sluttede Selskab, saa vil der komme uhyggelige Debatter, forskjellige Meninger om mange Ting, og det kunne vi ikke finde os i. Vi have nu, og det har sin store Betydning, arbeidet os sammen og spist os sammen, og nu have vi det saadan, at vi befindes os godt og hyggeligt. I en Forandring vil der ligge følelige Ulemper, men ikke i det Bestaaende. Og den Presse, der har valgt Kommunalbestyrelsen, — for her i Kjøbenhavn er det Pressen, der vælger den, — skalde den